

MÒBILS? SÍ. SOSTENIBLES? NO PAS...

Allà on visc, l'autobús cap a la capital (entenguem-la com a capital de comarca) ve i va (o vaivé, també com a moviment continu, entre una aturada i una altra) només dos cops al dia. Ens hem d'alegrar d'aquesta freqüència, oi tant, els de la capital no ens visiten gairebé mai. Per altra, la gran CAPITAL (sí, en majúscules, la que pren els turistes i els diners i la importància física i la immortalitat en tots els *Feisbucs*, *Instagrams* i *Tuits* que es fan i es desfan) ens pren la serenor i les hores de son si volem arribar-hi amb les neurones senceres i el cos mig apedaçat. Tots els vilatans que volen viatjar-hi han de desplaçar-se obligatòriament amb cotxe fins a l'estació de tren o d'autobús, aparcar i pagar una quantitat (acordada en contra de la butxaca) i acomodar-se a tot el que comportà. Per sort, el viatge acostuma a ser força plàcid, sense gaires malentesos entre el cobrador i el sofert viatger, o entre el sofert viatger i els seus congèneres.

Ara, prenguem la ruta cap a la platja. Allà on visc, creuar la carretera ja no comporta avisar al notari i a la família que hi haurà un decés (una mort, vaja) entre el dinar i el sopar, perquè ja van fer-hi un pont monumental entre la via transitada i el corriol a la meva vila. L'equació de què parlava es pot aplicar (resoldre no, té massa incògnites) a aquesta meravellosa carretera que et duu al paradís de la sorra i els turistes amb olor a gamba i cervesa en un dir...dos cops al dia? És fàcil, doncs, perdre's en la incògnita de les masses adelerades per submergir-se sense por ni recança en la màgia de viles com Montblanc, Reus, Valls o Sarral...pensant en llogar-se una habitació en un hotel per si es perd l'oremus, ai no, el bus a casa.

I encara, si voleu, us puc parlar de com escapar-se d'aquesta terra tan seca i traspasar la frontera. O sigui, passar un riu, un embassament, unes quantes corbes perilloses (em refereixo a la carretera, no pas a les de l'acompanyant del nostre periple cap a la terra promesa del formatge i el tabac) i finalment, si els guardians de la frontera ho permeten, arribar baldats, escruixits i en forma de 4 a la gran superfície comercial més enllà de Glòries i Maquinistes i altres substantius sense gaire gràcia arquitectònica. Sí, hom coneix pobles lligats a les valls, i de tant en tant escala parets amb el cotxe com a closca de cargol, dalt d'un autobús amb molt bona voluntat i conduït per un expert conductor que ens porta a la vall de la neu i del turisme blanc en dos hores, que és divisible per 60 minuts, que és una hora, que és 30 minuts més 30 minuts...

El tren, aquell gran avenç del segle XX, ens ajuda molt en fer-nos una biografia sucosa en anècdotes surrealistes i més pròpies de continents subdesenvolupats que de l'Europa de l'euro i la connexió *guaijai*. A qualsevol destinació anomenada capital de comarques o del Principat tardareu, en arribar-hi, un llibre carregós de llegir, uns sudokus impossibles de solucionar, o una conversa amb una parenta a qui ja no volíeu veure més. Si ho voleu en minuts, diguem que tardeu la mateixa estona en tren fins a la capital que anant-hi en cotxe, i hi afegim els tombs per aparcar. S'agraeix, tanmateix, que no calgui desar el tren en cap zona blava ni verda.

Per tant, aquesta mobilitat sostenible, que hauríem de defensar aferrissadament, només la puc defensar des de la lingüística: som mòbils perquè disposem de cotxe, i ens sostenim gràcies a la benzina i a la bona disposició per conduir els nostres cossos a les destinacions suara esmentades. I que la boira ens sigui favorable....

MONTSERRAT ALOY ROCA
CFA TÀRREGA